

Драга браћо и сестре,

драги верници, богослови, ђакони и презвитери,

налазимо се у дану који представља непроцењиву стварност на путу наших верничких и свештеничких послања, дану рођења Господњег. И ове, 2016. године, на путу наших живота, свако на свој начин, ишчекивао је тај предрогоцени тренутак када ће, у озрачју Духа Светога, осетити вишњу радост без које читав космос губи свој фундаментални смисао. Све звезде небеске у својој слави и лепоти, сва космичка пространства и величанствене галаксије, сва чуда која крије свемир и пред којима су наши умови као сићушни песак, све је то ништа без свога Створитеља чији смо долазак, милошћу Његовом, и ове године ишчекивали. Па, ако смо и у скромнијим условима и животним околностима, срећни смо и радосни, јер Господ је са нама, а где је Он, тамо је рај.

Драга браћо у служби Јеванђеља, протеком година Бог је обилно благословио наша пасторална настојања и жар, проширивши нашу црквену заједницу на неколико земаља. У непуних пет година створена је црквена заједница Хрватске, Босне и Херцеговине, Србије, Словеније а могуће и Украјине. На будућем сабору бискупа, који ће бити сазван током 2017. године, црквено заједништво ових набројаних земаља, због своје обимности, биће обухваћено у нову црквену провинцију св. Кристофора, која ће, уз још једну, св. Михаела, која ће се уредити у Русији, заједно с провинцијом св. Метода чинити заједништво трију провинција: св. Метода, св. Кристофора и св. Михаела. Можемо бити радосни и захвални Светом Духу због најаве формирања црквене провинције св. Кристофора. Због таквих нових околности, наш митрополит др Аугустин Бачински, извршио је именовање досадашњег бискупа Хрватске и регије у надбискупа, чиме ће убудуће понети наслов надбискупа црквене провинције св. Кристофора. То нас, драга браћо, још више задужује на даље служење Христу на њиви Господњој која је Црква. Уједно, на сабору ће се изабрати нови Патријарх, те стога већ сада молимо Духа Светога да постави Патријарха који ће бити најподеснији за наше време.

Драга и љубљена браћо и сестре, драга браћо на путу свештенства, светло Христовог рођења нека освежи наше послање, нашу горљивост и предање како бисмо још ревносније вршили наше свете службе, на хвалу славе Божије и спасење душа. У том смислу, молимо Господа да нам да снаге да опростимо свима онима који су нас у овој или протеклих година можда повредили, који су нас ранили, молимо да нам Бог да снаге да опростимо као и да се нама опрости. Опростити ономе који нам је нанео велико зло могуће је само помоћу љубави Божије, снагом Духа Светога. Молимо се за све и опростимо свима: то је пут спасења, то је хришћанство, то је ослобођење и порука Божија која нам се и овог Божића даје на прихватање и чување. И као што је велики и силни Бог у Христу сишао са светих небеса у малену и неугледну шталицу, тако и ми сиђимо у овај свет као продужена рука Божијег спасења.

Драга браћо и сестре, Вама, Вашим породицама и свим људима добре воље, нека је благословено рођење Господње и срећна Нова 2017. година.

У Рабу, 15. XII 2016.

Са благословом Божијим, + Леонардо

11.12.2016, број 61 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ко не схвата милост Божију, која је бескрајно широка и висока, тај се трајно чуди и не може прихватити чуда која Господ чини међу нама, преко људи за које смо ми мислили да су отпали, да су мање вредни, да су грешници. Висина и дубина, и знање и спознање Божије моћи, очитује се између осталог и чудом подизања оних, наоко малих и слабих, на високо и на широко. Такве животне стварности потврђује нам Свето писмо: Луде света изабра Бог да посрами мудре, и слабе света изабра Бог, да посрами јаке, и неплемените света и презрене изабра Бог, и оно што није да уништи оно што јесте, да се ни један смртник не би хвалио пред Богом (1 Кор 1,27-29).

Наиме, драга браћо и сестре, Бог из камења може подићи децу Аврамову (уп. Мт 3,9), па ако из камења може створити човека, шта се имамо чудити ако већ постојећег човека усаврши! Погледајмо апостоле, они беху припрости рибари, али Дух Свети трансформисао их је на Педесетницу (Дап 2,2-4). Све су то потврде љубави Божије. Такав је Бог. Такво је његово деловање, таква су његова чудеса.

Његова љубав је истина, његова љубав лечи срца сломљена. Бог нам преко таквих догађања жели нешто показати и научити нас нечему, често и тргнути нас од унутрашње мочваре и фаризејштине дубоко укорењене у примитивним казуистичким оквирима хладне, мртве злонамерности која више не може ништа покренути, која је животарење и лагано крепање на смрт рањене бесмислености.

И ми, уместо да се са Богом радујемо јер "син ми овај беше мртав и оживе" (Лк 15,24а), ми се згражавамо и проглашавамо то делом ђаволским. Такав став је доказ невере и неплодности за раст а тиме и бесмисао такве "вере". Они нису изабрали као Марија, онај бољи до који јој се неће одузети (уп. Лк 10,42), него као Марта која се брине и узнемирава за много, а не схвата суштину (Лк 10,41-42).

Недељно размишљање

Људи су жељни сензација: великих поворки, блиставих одела, дугих кићених проповеди, ватромета, бљештавила, многобројности људи... Жељни су свега онога што им отупљује очи духа, да не виде оно битно, оно суштинско, оно што је бескрајно далеко од свих тих сензација и налази се у срцу.

Највеће се ствари догађају у миру и тишини, у скромности и ишчекивању, у молитви и предању. То потврђује рођење Христово у малој штал, далеко од буке и бљештавила, далеко од поворки и блиставих одела, у тишини са животињама и покојим пастиром, тамо на осами уз тиху Звезду која потврђује сву величину догађаја, својим космичким сведочанством које је непримећено од масе жељне верских или других сензација.

Ни Јован Крститељ није био мекушасто одевен нити је бауљао, као многи црквени великодостојници, по краљевским (председничким и сл.) резиденцијама. Био је гласник пред лицем Божијим, да му приправи пут (да проповеда непосредно рођење Христово). И баш због те понизности беше Јован Крститељ огроман и величанствен, а што нам и Христос потврђује: "између рођених од жене не уста већи од Јована Крститеља."

То нека нас усмери на срж и суштину вере и јеванђелских усмерења, да оздрави срце наше и извуче се из кукоља, како би могло видети Бога свог, који долази.

04.12.2016, број 60 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

човека који је себе спознао као душу, а не као тело или его, човечанство види као део њега самог, без обзира на разноврсност. Велике душе на овој земљи виде само две категорије људи: оне који траже и оне који не траже Бога. То је суштина разликовања.

Не бацати бисере пред свиње, значи не излагати Реч онима који би је згазили, поплували. Такве плуваче виђамо свакодневно како злоупотребљавају термине "наука", "напредак" и слично (а шта са истинском науком и напретком нема везе) како би могли несметано - под примитивним и искривљеним схватањем науке - плувати по ономе што не могу спознати. У ствари, имплицитно они себе себе плују као оне који су неспособни за профињеније духовно проникнуће, спознање и наслућење.

Свиме што је створено управљају закони. Принципи који делују у далеком свемиру, а које научници могу открити, зову се природни закони. Међутим, постоје суптилнији закони који управљају духовним нивоима и унутрашњим краљевством свести. Ти принципи се могу спознати дубоком и дуготрајном медитативном молитвом и предањем Богу.

Човек који је милошћу Божијом спознао самог себе, а не физичар, човек је који разуме

истинску природу материје. Таква самоспознаја себе у Богу, ствара светачке моћи посведочене кроз историју Цркве. Суптилне истине о Богу не могу се схватити без потпуне усредсређености на Духа Светога, развијене понизности и трезвености.

Недељно размишљање

"Легло гујиње", каже св. Јован Крститељ на једном месту. То исто легло има потомке (родбину) који су преживели читаву једну историју до наших дана, а легу се и даље. Легло гујиње су необраћеници који се представљају као обраћеници; то су они који су формално верници а садржајно неверници.

Виђамо их свакодневно како ходочасте на света места или у цркве док успут пљују, оговарају или вређају. Они би судили другима за мање ствари а себе би ослободили за пуно теже прекршаје: то су фарисеји јучерашњице – данашњице – сутрашњице.

Ако се срце не обрати, све је узалуд, обичан фолклор, традиционална фешта са чудном иконографијом уз понеко јадно испечено прасе с јабуком, и раштиманим тамбурама у које ударају пијанци уз поклик већег броја двоножног крда.

Немојмо молити Господа да нам се смилује, јер он нам се трајно смисловао у Христу. Молимо се да би се тргли и дошли памети, да прихватимо ту милост Божију.

27.11.2016, број 59 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ум се може упоредити са мајмуном, пијаним од вина жеља и избоденим од пчела поноса. Само дубоком медитацијом и молитвом, као и предањем Богу, могуће је уз Његову милост загосподарити тим непослушним умом, постати господар самога себе, како то Свето писмо од нас тражи.

Све наше подсвесне накупине оно су што нас оптерећује у свакодневном животу и делује на његов (не)квалитет, а да тога у правилу нисмо свесни. Стога, нека нам молитва на почетку поста, у ишчекивању радости доласка овог Божића, буде усмерена на ослобађање нас самих од ропства лоших склоности на које смо кроз живот навикли, како бисмо успели да надвладамо наше лоше навике. Наиме, човекове лоше навике одумиру молитвом, медитацијом/контемплацијом и предањем Богу. Свети Дух их расплињује својим деловањем. Истрајним предањем Богу, кроз усрдну молитву, уклањају се оне жеље које помућују здраве жеље човека: љутња, страх, похлепа, пожуда...

Баш као што огледало може јасно рефлектовати стварност када се очисти, тако је и ум

способан спознавати више духовне сфере када се такве жеље уклоне, јер ум је за то способан – *sapax veritatis*.

Недељно размишљање

Ишчекивање је саставни део људске егзистенције. Увек нешто ишчекујемо: рођење детета, испитни резултат, долазак госта, аутобус... Чекање је део наше људскости. Немогуће је замислити човека који нешто не чека, без обзира у каквој животној ситуацији се налази. Чекање, ишчекивање неког доласка, буди у нама осећаје који зависе од онога шта се приближава: лепе осећаје или суморне осећаје.

Када се ишчекује рођење детета наступају леви осећаји, а када се неколико деценија касније буде ишчекивала смрт тог - сада већ одраслог - човека или старца, тада ће наступити суморни или тужни осећаји. Мноштво осећаја саставни су део живота човека, а потичу их различите ситуације. Кроз Христа Господа, сви осећаји су дубоко смислени, чак и они ружни, јер их Господ трансформисе и неутралише њихов учинак на нашу душу. Кроз Христа смо ослобођени и обожени, јер коначну реч у нашим животима неће имати суморни и тешки догађаји, него победносни крст Господњи за наше спасење.

То нас у осећању духовне преданости усмерава на радосно ишчекивање Његовог рођења. Није овај свет више исти свет након доласка Спаситељевог. Колико год био црн и таман, то су само догађаји а не супстанција света. Супстанцијално, по Христу, свет је бео и златан, благословљен и бескрајно смислен. Стога, сви напори људског живота и сва догађања имају нови колорит.

Ишчекујмо ове прве недеље поста онога кога читав Свемир не може обухватити, иако долази у облику маленог детета! Будимо спремни на долазак Сина Човечијег!

20.11.2016, број 58 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Научници, без увида у духовно, не разумеју Библију. Такође, неки знају велики део Светог писма напамет, али то не разумеју, па су слични папагају или теглећој стоци која не зна какво благо носи на својим леђима.

Чињенице о неразумевању највише показују службеници разних цркава који омаловажавају једни друге, потврђујући принцип да је "хришћанство срамота Христа": Христос је повезивао – цркве разједињују. То је трајни парадокс који потврђује универзално лудило палог људског ума жељног првенства, владања над другима и омаловажавања других.

Недељно размишљање

Бог не жели показивати своју моћ и силу нискосвесним и недостојним сподобама жељним сензације. Бол коју Господ пролази у тежини своје муке, дубока је унутрашња бол садржана у достојанству Божијег Бића. Чинити чуда да би се задовољила примитивна руља сасвим је страно мудрости Свемогућега.

У дискрецији свога стања, свестан бесмисла зла, Господ јуначки показује своје Божанско достојанство управо у мирном трпљењу и свесном посматрању бесмисла око себе. Ту он оставља неизбрисиву поруку свету:

"Спознај сам себе свете, да видиш ругло своје одвојености од Мене, кад си способан не препознати и убијати Бога свога."

Христос је Краљ управо по томе што је краљевски достојанствено прошао кроз свој живот и смрт. Васкрснуће је било показатељ онога што он и јесте – Бог. Господе, Краљу свих Створења, нека Ти је слава и част у векове векова!

13.11.2016, број 57 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Тужног срца примили смо вест о изненадном преминућу дон Гојка Колобариха, свештеника Старокатоличког генералног викаријата Св. Метода за Хрватску и регију. Милост Божија је хтела да прими свети свештенички ред дана 11.09.2016., чиме је остварио своју велику животну жељу.

Рођен је 12.11.1952. године у Кочерину. Пре приступања Викаријату, био је ђакон которске бискупије, заређен на острву Госпе од Шкрпјела 15.08.1984. године, по рукама монс. Иве Гугућа. Велики део живота провео је у Аустрији, као гимназијски професор немачког језика и религије. За свештеника је заређен по рукама бискупа монс. др Леонарда Бега, на Рабу.

Сада гледа лицем у лице Господа нашег, кога је као свештеник објављивао и коме је служио у Светим тајнама Цркве. Света архијерејска Литургија поводом његовог преминућа одслужена је дана 13.11.2016. године, у складу са вољом његове родбине.

Покој вечни даруј му Господе, и Твоја вечна светлост нека му светли. Почивао у миру Божијем.

Недељно размишљање

Постојаност у данашње време, о којој нам говори и Јеванђеље, односи се на постојаност у вери, на отвореност за Бога, на проточност за Светога Духа. Та отвореност се показује потребном у овим нашим привременим овоземаљским боравиштима, у пролазним људским телима. Људско тело је храм Духа Светога, али пролазни храм. Смрт управо представља ово: "Док су неки разговарали о Храму како га украшава дивно камење и заветни дарови, рече Исус: 'Доћи ће дани у којима се од овога што мотрите неће оставити ни камен на камену неразваљен.' "

Дакле, једном ће доћи крај нашем телу колико год оно било за око лепо и угодно (урешено дивним камењем итд.), неће остати ни "камен на камену", неће остати ништа од тог тела, када се душа пресели ка Богу. Стога, будимо будни и бдијмо, не дајмо се уљуљати у пролазност која тече. Упримо очи у Господа који може покуцати на врата нашега живота увек, у сваком тренутку. Пренимо се, тргнимо се, будимо трезни у молитви и постојани у ишчекивању доласка Господњег – односно нашег одласка ка Господу. Нађимо се спремни и приправни, окрепљени светим животом и сакраментима Цркве Христове.

Христос Господ позвао је са овога света и нашега брата свештеника Гојка Колобарића. Верујемо да га је затекао будног у молитви и постојаног Богу на славу! Христос му био награда и мир у векове векова! Амин!

06.11.2016, број 56 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

различити су степени божанске трансформације човека, пропорционални људској отворености (проточности) Богу. Оног ко је сасвим отворен - Врховна Божанска Светлост ће га сама трансформисати. У сваког човека Бог је усадио дубоки осећај за доброту, и тај осећај треба даље развијати. Свет, уколико је удаљен од Бога, није ништа друго до обмана. Бог са човеком пролази сва људска искуства. Зашто да причамо о болним чежњама, када је Бог све време сведок свих наших патњи, кад Милостива Светлост изнутра и извана прожима наш ум?

Чежња према Оцу небеском развија у нама саосећања за сва жива бића кроз која се Бог манифестује. Доброта и саосећање које се пруже живим бићима су доброта и љубав пружене Богу. Божија милост и љубав ће обилно потећи из саосећајног бића. Да би примио Божију милост, човек би требао постати утеловљење доброте и одлучно учвршћен у осећајима јединства и пријатељства.

Један од најбољих облика саосећања је давање хране особама које нису способне радити и зарадити за њу, без пропиткивања о њиховој касти, заједници, вери, боји

коже, понашању или држави. Потребно је такође олакшати глад животињама, птицама, инсектима и биљкама, схватајући да је Бог присутан у сваком бићу.

Треба, у том смислу, осудити убијање животиња и усмерити се, према сопственој могућности и околностима, према вегетеријанству у складу са Библијом - преко које је Бог изворно и упутио на вегетеријанизам: "Ево, дајем вам све биље што има семе, по свој земљи, и сва стабла плодносна што у себи носе своје семе: нека вам буду за храну!" (Постање 1,30)

Недељно размишљање

Интересантно је у Јеванђељу прочитати да садукееји, који су веровали у вечног Бога, нису веровали у вечност човека који је створен на слику вечног Бога. Ако је вечан Бог и Створитељ, онда је вечна и слика Божија. Већ је према томе и ту уочљива садукеејска нелогичност. На ту нелогичност Исус даље указује када им каже "...а није он Бог мртвих, него живих...". Човек је дакле вечан, као и његов Створитељ. Стварност свакодневног живота која нам се чини рутинском једном ће престати и замениће је једна друга, нова стварност.

Људски живот није ништа више од трептаја ока, све то човек тако доживљава када му смрт покуца на врата. Квантно спрегнута стварност огледа се у доживљају брзине проласка наше овоземаљске манифестације која се зове "живот". Стога, не сметнимо никада с ума да је овај свет наша пролазна станица, да путујемо на друго одређење – такав став нека одржава нашу духовну будност. Не знамо ни дана ни часа када ћемо кренути даље.

30.10.2016, број 55 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

првог новембра сваке године, уколико посматрамо грегоријански календар и традицију западних цркава, славимо празник Свих светих. Тада размишљамо о људима који су у радости небесника, у присутности свих оних, знаних и незнаних, канонизованих и неканонизованих, који су у светим Божијим "просторима" - Сви свети.

То су људи који су за живота сведочили Бога, људскост, хуманизам; они који су заиста били људи по делу а не само по појави. То су особе које су надрасле институције у њиховим ускогрудностима и виделе "преко оgrade", тамо даље... То су људи који нас због тога трајно задужују да их следимо, како бисмо и ми једном, када Божија милост то одреди, постали становници њихових обитавалишта. Сећамо их се у молитви, размишљамо о њима у медитацији. Нису они били имуни од пољуљане људске

нарави, него су се с њом борили - да се Божија светлост јасније кроз њих огледа. Ми настављамо у овоземаљској Цркви пут према оној прослављеној небеској Цркви у којој се они налазе. Али то је ипак једна те иста Црква Христова, земаљска и небеска, видљива и невидљива, слаба и јака. Исто тако, другог новембра, сећамо се Дана свих верних уснулих (Душни дан - задушнице) при чему је нагласак на узорном овоземаљском животу тих истих светаца. Велико је то мноштво небесника. Они својим молитвама утичу на наше животе, да растемо у добру и племенитости, заговарају нас са Божијих небеса. Наставимо и даље крочити кроз живот чврсто повезани са Црквом на земљи, те да се једном нађемо у величанственом Храму Божијем на небесима.

Када размишљамо о празнику Свих светих и о Душном дану, треба се осврнути и на људско физичко тело које је мртво, умрло. Душа јесте код Бога на небесима - али шта је с телом и који је онда његов смисао? Свето писмо нас учи да ћемо задобити тело након васкрснућа мртвих, да је то онакво тело прославе какво је имао васкрсли Господ. Тело, према томе, има изузетну важност за људско биће које се састоји од душе и тела. Тело које ће добити угодници Божији јесте тело славе, бесмртно тело изврсности, трансформисано односно саткано од Божанске светлости, тело ослобођено старења и сенилности, предивну форму Божанског.

Наглашавајући важност душе, многи црквени људи су нехотице почели игнорисати значај људског тела. Касније је постало уобичајено чак и презирати тело. Људско тело је вековима било мета напада. И сада се повремено напада. Чувени научници и теолози измислили су многе термине за презирање тела. Све то чинило се како би се величала душа. Иронија је била у томе, што душа не може никад тежити за постизањем ослобођења све док није у могућности добити подршку и сарадњу физичког тела. Према томе, одузимање телу оне важности коју има у Божијем плану за човека, јесте небиблијски и тиме нехришћански. Наиме, шта је душа ако не живот минус своје тело? Која је улога тела? Је ли тело вредна ствар?

Тело је једнако важно као и душа. Одвојена од тела, душа је ништа, боље речено - човек као биће није комплетиран. Тек са телом човек може постићи постојано истинско знање. Тело је храм Духа Светога, храм Божији, Бог је у њему. Физичко тело је, дакле, припрема душе за префињено трансформисано, духовно тело које је сједињено са Истином беспочетног Знања у увек постојећем или бескрајном Небу Светости.

Стога, физичко тело треба и те како чувати. Тело можда јесте смртни стан. Али будући да је душа само станар, њој треба управо тај стан. То што је стан смртан, није разлог да га се презире. Баш супротно, будући да је смртан и стога рањив, то захтева велико поштовање. Месо је подложно хиљадама болести, и човекова дужност је да га од болести заштити. Са телом се, као и са стаклом, мора поступати опрезно. Управо преко овог тела треба да дођемо до суптилнијег, духовног тела, уз помоћ душе која једина може досећи циљ.

Врховна стварност или Апсолутна Истина почиње се остваривати пробуђењем на

духовном нивоу који почиње у физичком телу, те остварује коначан циљ у сједињењу са Богом, а резултат чега је прочишћено и блажено, трансформисано тело (тело васкрснућа), које сија ватром бесмртности.

Недељно размишљање

"...Син Човечији дође да потражи и спасе изгубљено". Божија обећања нису празна обећања. Христос очитује вољу свога Оца: милосрђе и спасење – ослобођење и обожење. Човек увек има шансу повратка на исправан пут Божије воље - увек. Богу никада неће досадити стрпљење према нама јер нас љуби. Стога, живот у заједништву са Богом остаје трајна жеља Божија, али и обраћеног човека. Рај је управо то - близина Божија, заједништво са Свевишњим. То је она обећана земља о којој Свето писмо говори а у коју се улази по Христу, с Христом и у Христу. Ко се у Сина Божијег узда, тај неће бити изгубљен него ће бити спашен. Он је наша радост и нада, као путника живота према циљу вечне радости.

23.10.2016, број 54 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

у тешким и наизглед безизлазним ситуацијама живота, никада не заборавимо да је Бог увек с нама, да нас никада не напушта. Са нама пролази наше муке и наше радости, наше боли и нашу срећу. Не заборавимо то никада!

И када је најтеже, када изгледа "прекасно" за све, када су "све лађе потонуле", није касно јер Бог љубави победоносно чека са испруженом руком према нама. Ухвати ту руку и не бој се. Она ће те извући на копно. И ако си урадио нешто за шта те савест – упркос горком кајању - страшно оптерећује, знај да постоји нови почетак.

Уз Бога се можеш опет заволети, Он је тај који ће ти помоћи да се прихватиш. Он је лепило које те спаја, преговарачки тим који ће те припремити да потпишеш примирје са самим собом.

Недељно размишљање

"А и другима који мишљаху за себе да су праведници и друге уништаваху, каза причу ову:

Два човека уђоше у цркву да се моле Богу, један фарисеј и други цариник. Фарисеј стаде и мољаше се у себи овако: "Боже! Хвалим те што ја нисам као остали људи: хајдуци, неправедници, прељубочинци или као овај цариник. Постим двапут у недељи;

дајем десетак од свега што имам."

А цариник издалека стајаше, и не хтеде ни очију подигнути на небо, него бијаше прси своје говорећи: "Боже! Милостив буди мени грешноме."

Кажем вам да овај отиде оправдан кући својој, а не онај. Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се."

Када би ове речи заиста допирале до срца наизглед великог броја "верника" овај свет би био сасвим другачији свет, бољи свет. Декларативни хришћани су управо ово што је био и декларативни фарисеј: уображени праведник далеко од Бога.

Ту се проблем протеже даље, па долази до уображених председаваатеља у вери, који су – често још више – удаљени од оног што би требали објављивати.

Не треба се устручавати споменути да су многи епископи и свештеници ругло Цркве и срамота Христа, свели су Цркву на верополитичку организацију, теологију су претворили у клерологију и живе у зградама милионских вредности. Велика им кућа, али им је срце мало. Камо среће да се ударе у прса говорећи: "Боже, милостив буди мени грешнику!"

16.10.2016, број 53 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

медитација и контемплација, као и систематско проучавање светих списа морају бити незаобилазни део нашег живота. Базирање размишљања на томе "ко сам ја" и свакодневно предавање самога себе Богу, то значи духовност у људском животу. Уколико то чинимо свакодневно, тада ћемо сасвим сигурно искусити очекиване резултате који ће нас довести до Бога који је извор живота.

Практични израз таквог живљења је изражавање љубави и захваљивање Свемогућем у свакој животној ситуацији, било песмом, било медитацијом-контемплацијом, било физички - у помагању ближњима у невољи.

Ако будемо истрајни у таквој хришћанској пракси, можемо бити сасвим сигурни да резултати неће изостати: доћи ће до унутрашње трансформације, као последице приближавања Богу.

Недељно размишљање

Јеванђеље нам јасно поручује потребу истрајности у поуздању према Богу. Упорност, трајност, истрајност, то је оно о чему на једном месту каже Господ: "Иштите и даће

вам се! Тражите и наћи ћете! Куцајте и отвориће вам се!" (Мт 7,7). Човек је склон посустајању, одустајању. Све је то и људски јер смо слаби људи.

Али када се приберемо и себи дођемо (како Исус каже и Петру, Лк 22,32) поновно устанимо и кренимо даље, наставимо куцати (молити) и бити истрајни (мислима усмерени према Господу у љубави). Сваки наш осећај да нема резултата само је знак да јачамо, да нас Господ тиме оснажује: "Искушао их је као злато у пећи..." (Мудр 3,6). Стога, истрајни будимо и не бојмо се, јер "Избавитељ наш живи" (пор. Јов 19, 25). Не дозволимо да нам се догоди посустајање, одустајање: "А када Син Човечији дође, хоће ли наћи вере на земљи?" (Лк 18,8).

Долазак Сина Човечијег за сада се догађа на начин нашег доласка ка њему, након наше физичке смрти. Стога, будимо истрајни и бдијмо у мислима, речима и делима.

09.10.2016, број 52 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

као што телу треба хране, једнако треба интелекту и души. Медитација и молитва храна су душе а добра књига храна је ума/интелекта. Зато су од древних времена истински духовни људи упућивали на читање и дисциплину (не прескакати свакодневно проучавање).

Молимо се и медитирајмо свакодневно, без пропуштања, чак и ако негде путујемо. Немојмо тражити разлоге за изговор. Бог је према нама потпуно отворен, али наш духовни развој не зависи само од Њега него и од наше отворености, наше жеље, наше слободне воље.

Молимо Свемогућег и Његове светитеље да нас благосиљају на нашем духовном путу, нашем расту. Не губимо време. Божија је љубав са нама сада, и биће с нама заувек.

Недељно размишљање

"Док је Исус путовао у Јерсалим, пролазио је између Самарије и Галилеје. Када је улазио у неко село, ето му у сусрет десет губаваца. Зауставе се подалеко и завапе: "Исусе, Учитељу, смилуј нам се!" Када их Исус угледа, рече им: "Идите, покажите се свештеницима!" И док су ишли, очистише се.

Један од њих, видевши да је оздравио, врати се славећи Бога на сав глас. Баци се ничице пред Исусовим ногама захваљујући му. А то беше неки Самарјанин. На то Исус примети: "Зар се не очистише десеторица? А где су она деветорица? Не нађе ли се иједан који би се вратио и подао славу Богу, осим овога туђинца?" А њему рече:

"Устани! Иди! Твоја вера спасила те је!"

Отвореност према Богу, проточност према Свемогућем која се јави без ограничења у човеку, ствара неслућене могућности људског оздрављења. Да су којим случајем ови губавци били изнутра затворени, сигурно се у њима не би могло остварити такво оздрављење. Али, њихова болест их је довољно изнутра изменила, прочистила, да се могло очитовати Божије деловање у њима.

Па ипак, само је један од те деветорице био толико прочишћен да се вратио да захвали Исусу. Исус их шаље да се покажу свештеницима, али не зато што би то било нешто битно у овом контексту, него зато што свети људи не желе придавати себи сезнационалне хвале, њихова понизност је њихов стил, управо то Исус овде и показује.

Наравно, Бог може оздрављати људе и без њиховог прочишћења, али он то не жели чинити јер тражи унутрашње прочишћење – духовну диспозицију. Када би се такво излечење остварило без унутрашње духовне диспозиције, оно не би имало никаквог корисног плода за оздрављеног. Стога, када је срце духовно спремно може уследити и физичко оздрављење.

Према степену наше љубави опраштају се и наши греси те се оздрављају и наше болести. Не заборавимо, све што нам се у животу догађа има дубоког разлога иако га ми можда још не можемо схватити. Али то не значи да нам Милост неће дати схватање тога у будућности.

02.10.2016, број 51 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ко не жели бити боља особа у животу? Ко не жели бити здравији и срећнији? Ко не жели мир у животу? Нема сумње да сви желимо бити здрави, срећни, мирољубиви, љубљени, љубазни и увек бољи као лично. Желимо да волимо и будемо вољени од других. Ако заиста знамо наше способности у животу и начин како постићи циљ, то ће учинити наше животно путовање лакшим.

Кроз наше животе имамо много догађаја - попут запослења, венчања, постајања свештеницима итд. Али само је један циљ који је највећи и једини прави, који се открива само истинским тражитељима. Шта тај највиши и неупоредиви циљ може бити? То је реализација Истине у нама, а то долази по налажењу Бога. Ту Истину често не реализују ни свештеници, без обзира што им је живот наизглед усмерен према томе.

Да бисмо у томе успели, прва и неизбежна ствар је да будемо добре људске особе и да растемо као деца Божија у нашим мислима, речима и делима.

Недељно размишљање

Библијски, вера значи осетити Бога, бити проточан за њега. То је много више од чисто световног схватања вере у којој у неког верујемо сматрајући да тај може нешто остварити од онога што говори (нпр. политичар) или верујемо пословном партнеру да нас неће разочарати и слично.

Међутим, библијска вера другачија је од тог нашег свакодневног схватања. Она у суштини значи прожетост Богом. Када је човек Богу отворен, када је за Бога проточан, када је, дакле, прожет Богом, тада човек може чинити дела која су у нашој свакодневници окарактерисана као натприродна. Међутим, ради се заправо о потпуно природним делима која могу чинити деца Божија.

Моћ је саставни део створења Божијег, а тим пре и човека, који може управљати свемиром. Стога Исус и каже: "Да имате вере колико је зрно горушичино, рекли бисте овом дуду: 'Ишчупај се с кореном и пресади се у море!' И он би вас послушао."

Ми смо слике, иконе Божије, али наше су способности у складу с нашом спознајом Бога. Стога растимо у Богу и дивимо се његовој створитељској свемогућности.

25.09.2016, број 50 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

потребно је захваљивати свима онима који су дошли и отишли са овог света, знани и незнани ширитељи Царства Божијег. Они су својом једноставношћу и животом показивали суштину науке Божије.

То су сви искрени љубитељи Бога, на овом и оном свету, који остављају иза себе бесмртни траг присутности Свевишњег и просветљују проточне душе Духом Светим - који је попут бакље знања. Захваљујемо свим тим искреним љубитељима и сведоцима Бога, тим учитељима који воде човечанство. Они настављају своју свету мисију докле год им Божанска Провидност дозволи да остану на овој планети. Слава њима у Христу утемељенима!

Свако ко је имао прилике бити у њиховој светој присутности почашћен је савршеним и истинским путем до Бога, и делотворним знањем о бесмртности.

Недељно размишљање

Овоземаљску људску егзистенције, наше животе, морамо схватити најозбиљније. Не треба то да буде неки параноичан начин схватања, али мора бити трезвен, будан, опрезан у духовном смислу.

Духовни смисао значи непоновљивост, немогућност повратка – поправка оног што смо учинили уколико смо већ напустили физичко тело (тј. уколико смо покојни), односно знатно тежег исправка ствари. Док смо у овом свету, док је наша душа у овом телу - док смо живи на овај начин, можемо значајно утицати на наш духовни раст према Богу.

Стога, и Исус говори о потреби обраћења док смо на овом свету. Умрети на овом свету непомирен са Богом, посвађан са људима, незадовољан са природом и створењима – то значи промашај у фундаменталној опцији (*optio fundamentalis*). Суштински промашити живот само по себи води на поправни испит – понављати или исправљати оно што смо погрешно учинили. То исправљање може се, према црквеном учењу, наставити до неке мере у загробном стању тзв. "чистилица" (не у буквалном смислу речи).

Међутим, на нама је да такво "чишћење" што више избегнемо, односно да га започнемо у нашој земаљској свакодневици кроз молитву Богу и дела покорности и милосрђа. Тако ћемо побећи тешкој грижи савести (односно "мукама пакленим") које се обликују када људски живот, посматран кроз Божију присутност, сувише одудара од Његове љубави.

Молимо Свемогућег да својом милошћу захвати наш живот, да нас тргне и помогне нам на нашем путу обраћења. Тако ћемо избећи оном стању у којем се нашао богаташ из еванђеља по Луки, из приче о богаташу и убогом Лазару.

18.09.2016, број 49 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

сви искрени тражитељи Истине пре или касније добиће милост Божију која ће њихову свест развити до величанствених дубина. Ако с искреним умом и срцем молимо Бога те га сусрећемо кроз дубоке и предане медитације, осетићемо добробити на многим пољима.

Највредније што човек у овом животу може имати јесте жеља за Божанском спознајом и вођством аутентичног духовног учитеља. Уз те две међузависне основе можемо развити бескрајне дубине своје свести, на славу Божију. То је Краљевски пут у којем је целокупно знање отворено. Свако може доћи на тај пут уколико је отворен за примитак Светог Духа.

Наш живот на Земљи дат нам је за просветљење и раст у Богу – то је могућност да се свако од нас усмери према духовној еволуцији која је пут према највишем нивоу постигнућа. Само Божије учење може човека уздигнути толико високо да томе нема ничег равног.

Зато се живот светитеља не познаје по томе како је он ходао или говорио. Живот светитеља сакривен је у трансценденталном: места се мењају, али односи се никада не мењају. Нико од светаца не говори о себи – они су доживели Истину и покушали су је изразити несавршенством вербалног говора. Догађаји су променљиви и од тога се не састоји живот. Живот је живот океана – стабилност, неограниченост, бесконачност...

Сваки Божији импулс нека буде наш импулс; да би се то осетило довољно је бити свестан да си жив.

Недељно размишљање

"Синови су овога света сналажљивији према својима од синова светлости". Шта нам тиме Господ поручује, шта од тога морамо схватити за наш духовни раст?

Сналажљивост у овом свету односи се на од Бога отуђен свет који је спретан у згртању новца и богатства, у сналажљивости за сумњиве трансакције и слично. Од синова светлости очекује се другачије, да буду сналажљиви за духовне ствари: да се преусмере од земаљског на небеско: "Ниједан слуга не може служити двојци господара..." Не можете служити Богу и богатству.

Особа с прочишћеним умом доживљава смирај, особа с нечистим умом доживљава паклена искуства чак и ако је у лепом амбијенту. Како неко доживљава свет зависи од тога каква је пројекција његовог ума. Ум је тај који субјективно обоји сва наша искуства која се онда кроз праксу објективизирају у физички свет, кроз наша деловања или међусобне интеракције.

Усмеримо стога ум према Богу – кроз то ћемо схватити да не треба бити од оних који су "од овога света" у сналажљивости за брзу и домишљату интервенцију у погледу преваре и сличног.

11.09.2016, број 48 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

свештенство (презвитерат) Божији је дар који човек не може заслужити. Свемогући вечни Бог је онај који дели службе и дужности и свакоме поверава његов део

одговорности. Бог је извор раста и сваког напретка и људима дарује све веће духовне дарове.

Тако су се и у Старом завету развијали ступњеви свештенства и службе левита у ишчекивању нове тајне: на чело народу Бог је поставио велике свештенике да га воде, а друге људе је одабрао да им помажу и имају удела у њиховој служби. Бог је пренео Мојсијев дух седамдесеторици људи пуних мудрости да би Мојсије, уз њихову помоћ, лакше управљао бројним народом за време путовања кроз пустињу. Ароновим синовима Бог је предао изобиље Очеве пунине: да буде доста свештеника за приношење спасоносних жртава и обављање осталих обредних служби.

Истим је промислом Господ апостолима свога Сина придружио учитеље вере, и они су по целом свету проширили Његову благовест. Бог даје човеку достојанство презвитера, он обнавља у људском срцу Духа Светога како би могао вршити ту службу другог реда коју му Бог поверава.

По презвитеру, сараднику бискупске службе, речи Јеванђеља допиру до на крај земље како би сви народи, у Христу сабрани, постали један свети Божији народ. Богу хвала на сваком новом свештенику којег нам Провидност Његова пошаље.

04.09.2016, број 47 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Христос учи човека да мора прихватити самога себе таквог какав јесте, да мора бити себи пријатељ јер само онда може бити потпуно срећан. Прихватање себе први је корак према духовном расту. Након прихватања самога себе, Дух Свети уздиже људску свест према мудрости.

Тај корак, међутим, човек мора учинити сам, то је људска одлука - одлука кренути према Богу на начин да прихватиш себе и духовни развој самога себе. Човеку коме је то постало трајна животна стварност, у потпуности се мења однос према свему што постоји. Такав човек је благословен: он влада собом, обилује знањем и блаженошћу; све ствари у свету гледа као једнако вредне без обзира да ли је реч о сјајном злату или камену, увек је угодан према сваком кога сретне, било да му је пријатељ или противник, било да је знанац или странац, било да је добар или лош – он љуби све.

Недељно размишљање

Аутентично следити Христа може само човек који је чврсто кренуо путем Истине. Сва аљкавост, површност и неодлучност на том путу ограничава или пак одгађа људски духовни раст. Човек који се чврсто предао Богу, који у свој живот прима благотворну

присутност Светога Духа и који је у томе редован – такав човек се трансформише у слику Божију.

Међутим, то се не може догодити уколико је присутна површност. Дајмо Богу прилику у нама – отворимо му врата свога срца и упознаћемо Животворца, а то је радост од које нема веће, то је рај.

"...Мрзити свог оца и мајку..." показује нам да се не смемо саобличити чак ни с њиховим мислима уколико су оне супротне прихватању Бога у свој живот. Исус то радикализује у својим говорима како би нас отрезнио, јер живот заправо јако брзо пролази – клизи нам кроз прсте.

Одгађати усмерење према Богу значи одгађати најбитнију ствар наше егзистенције. Стога Исус оваквим говором показује озбиљност у усмеравању заспалих људи, упућује их да се тргну, да се пробуде, да отворе своје очи и своје уши за Царство Божије које је међу њима (Исус) и у њима (Дух Свети).

28.08.2016, број 46 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

живот је сам по себи деловање, али га треба знати живети. Као што деловати не значи предузети било шта, тако ни живети не значи живети било како. Када је човек, уз помоћ просветљења Светога Духа, једном успео да разлучи и одабере властити пут, то своје знање треба и да примени на живот.

Христос подучава човека да деловању треба дати одређени квалитет: властитим духом овладати нагонима, а тело користити за вредна дела, не тражећи ништа за себе. То значи - деловати због дужности, уместо због нагонских прохтева. Жељу за добитком заменити племенитошћу. У томе се састоји борба човека са самим собом.

Једино тако у људском бићу постепено може јачати владавина Божија. Владајући тако над самим собом, човек се ослобађа свега што није његова истинска природа и делује као права Слика Божија.

Недељно размишљање

"...Позови сиромаше, сакате, хроне, следе. Благо теби јер ти они немају чиме узвратити"...

Надвладати властиту ускогрудност значи не тражити ништа за себе; жељу за добитком заменити племенитошћу. То је оно на шта нас Христос позива: чинити добро ради

добра самог, а не ради властите прагматике и ускогрудног користољубља. Тако у нама све више расте милост и владавина Божија.

То је пут који нас води владању над собом: чинити ствари (бити делатан) без да ишта тражимо за узврат. Такво деловање је последица спонтаног деловања нарави нашег духа који је слика Божија.

21.08.2016, број 45 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

најважније знање које може имати интелигентно биће створено на икону Божију јесте духовно (трансцендентално) знање. То знање расте кроз молитву и преданост Богу.

То је духовно знање о души, Богу и њиховом односу који прочишћава и ослобађа душу. То није знање које је "набубано напамет" него оно које је срасло са личношћу. Такво знање расте као плод свакодневног деловања с потпуном преданошћу Богу.

Недељно размишљање

"Многи последњи биће први и први последњи". Те речи из Јеванђеља по Луки одашиљу своју поруку: препознаће се да су оно што нису - управо они који су мислили и говорили да нешто јесу. Затвореност људског срца онемогућава Бога да изведе своје дело спасења у свакоме од нас.

Оглушивање на надахнућа Духа Светога које се константно понавља, води нас у пропаст. При овом морамо добро размислити: да ли је оно што тврдимо и за шта се залажемо заиста Истина и ствар која је добра - како за нас, тако и за друге?

Ако смо на неким функцијама којима знатно утичемо на формирање мишљења одређеног дела друштва, да ли су наше речи и сугестије заиста добре? Уколико нису, бићемо одговорни и за девијацију друштва. Открићемо се пред Богом као лажни пророци који су деловали у "правоваљаним" институцијама док су живели на земљи.

Стога, опрезни будимо, јер Божије мисли нису увек наше мисли и његови планови нису увек наши планови. Прихватимо Божији зов, ухватимо Његову фреквенцију и прилагодимо јој своје животе – своје деловање. У супротном - могли би се наћи изненађени када једном дође крај нашим брбљаријама.

14.08.2016, број 44 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

световни људи тешко подносе отворене речи које разбијају њихове илузије. Светитељи не само што су ретки, него су и незгодни. Бог своје светитеље "сади" на необичном тлу како не бисмо помислили да га можемо свести на неко правило.

Љубав према Богу најважнија је ствар наше егзистенције, та је љубав бесплатна као и дневно светло за све који је желе примити. То је од суштинске важности за људско спасење и то се не сме разводњавати како би било "прихватљивије" западној култури.

Дакле, тај процес раста у Богу (раста у светости) подразумева и дисциплину (дневно време за молитву = повезивање с Богом и преиспитивање властитог живота...).

Недељно размишљање

(Лк 12, 49-53) "Дођох да бацам огањ на земљу; и како бих желео да се већ запалио! Али се мени ваља крстити крштењем, и како ми је тешко да се то не изврши! Мислите ли да сам дошао да мир дам на земљи? Не, кажем вам, него раздељење. Јер од сада ће петоро у једној кући бити раздељени: троје против двоје, и двоје против троје. Оделиће се отац од сина и син од оца; матери од кћери и кћи од матере; биће свекрва против снахе своје и снаха против свекрве своје."

Опредељење за Бога може створити великих проблема у социјалном (друштвеном) окружењу чак и најближе средине у којој обитавамо. Приблизити се Свевишњем делује материјалним људима сулудо, бесмислено, губљење времена...

У таквим околностима може доћи до раздељења како фамилијарних тако и ширих друштвених односа (губитак старих пријатеља и задобијање нових који су усмерени према сличним вредностима итд). То није лако, али реч је о природном процесу који нам описује наведено Јеванђеље.

Без обзира на супротстављене ствари живота, морамо истрајати на богољубности и издржати све притиске јер, "само је у Богу мир, душо моја, само је у њему спасење" (Пс 62,1).

07.08.2016, број 43 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ученик, гледајући у једног светитеља за време његовог земаљског живота, рекао му је:

"Учитељу, ви сте чудесан човек. Одрекли сте се богатства и удобности да бисте тражили Бога и учили нас мудрости." Наиме, било је познато да се светитељ још у младости одрекао великог породичног богатства да би свој живот могао посветити тражењу Бога.

С благим прекором на лицу, светац му је одговорио: "Случај је сасвим обрнут. Оставио сам неколико бедних новчића, неколико ситних уживања а добио сам космичко краљевство бескрајног блаженства. Како је могуће да сам притом ишта себи ускратио?"

Познајем радост дељења богатстава. Да ли је то жртва? Кратковидни свет је заправо онај који се одриче, јер неупоредиви божански посед замењује за шаку бедних земаљских играчака."

Замислимо се над тим парадоксалним погледом на одрицање – погледом који сваког светог уздиже, а све уображене богаташе представља као људе несвесне своје муке. Светитељеве речи су представљале практичан израз вере: "Божански поредак се брине за нашу будућност мудрије и боље од сваког осигуравајућег друштва. Свет је пун престрашених верника за спољашњу сигурност. Њихове престрашене мисли су горке попут ожиљака.

Међутим, Онај који нам је дао ваздух када смо први пут удахнули, зна и како да нас из дана у дан одржава у животу."

Недељно размишљање

У уводнику смо истакнули мисли једног светитеља: "Оставио сам неколико бедних новчића, неколико ситних уживања а добио сам космичко краљевство бескрајног блаженства. Како је могуће да сам притом ишта себи ускратио?" Јеванђеље нас у истом смислу усмерава: "Заиста, где вам је благо, онде ће вам и срце бити."

Тамо где су усмерене наше мисли, тамо где је наша трајна преокупација, тамо ће бити усмерен наш живот, наша активност, наше деловање. Такав начин живота у Богу омогућиће нам у тренутку смрти (доласка Господа) мирно срце и дух, без страха. Особито ћемо бити у таквом блаженом стању, уколико у животу спроводимо науку Божију онако како је то потребно: у љубави, миру и истини. Чувајмо се властите бахатости и умишљаја да смо велики (већи од других). Чувајмо се тога да спроводимо своју уместо Божију вољу: "И онај слуга што је знао вољу господара свога, а није био спреман или није учинио по вољи његовој, добиће много удараца".

Добити много удараца не значи ништа друго осим дуго бити без светлости Божије – то су највећи ударци.

31.07.2016, број 42 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Људи углавном верују само у оно што виде. Међутим, постоје много префињенији степени свести у које можемо заћи и наткрити овоземаљску свест са својим илузорним формама – то се постиже молитвом и медитацијом. Наравно, у овом свету морамо да радимо, живимо и обављамо своје дужности, али уз то треба знати да је овај живот пролазна ствар. Не можемо стално бити ни у стању божанске занесености, јер се након тога враћамо у овај свет те морамо живети божански: љубити једни друге.

Човек је биће Божије способно за проточност Божије љубави. Бога љубимо и служимо Му тако што љубимо једни друге у свету. Према томе, све што радимо у свету морамо радити хумано и најбоље што можемо. Права истина је у нама, у сваком човеку. Сви смо посебни и уникатни те нам је потребна самореализација. Ако не постигнемо самореализацију - ко ће је постићи уместо нас? Морамо дати труда, односно, морамо бити отворени за надахнућа Духа Светога који ће направити своје дело, али и ми морамо сарађивати.

Свети Августин нам говори да је једини начин за разумевање Истине и духовности залажење у себе, унутра. Можемо проћи цели свет да бисмо нашли Бога, и можда ћемо имати лепа искуства, међутим, на крају ћемо открити да је Бог у нама све време. И када га искусимо у себи, онда ћемо га препознати и свуда изван нас.

Недељно размишљање

Господ Христос често говори о крхкости људског живота, о његовој несталности. Илузорност људског живота састоји се у томе што нам се привидно чини да смо чврсти, јаки, здрави, да ћемо ствари обављати по неким нашим плановима и нацртима итд. Али већ сутра можемо бити покојни.

Наш живот, колико год нам се чинио нашим, није наш. Ми нисмо власници наших живота него о њему одлучује неко други. Ми имамо овај живот као привремену позајмицу која је прикладна за просуђивање о томе какви смо заиста. Овај свет није ништа друге него просудилиште наших духовних димензија: наше људскости или нељудскости, љубави или мржње, добра или зла... Све остало што нас у животу окупира: посао, хоби, активности итд. попутне су ствари које служе за одигравање овог битног просуђивања.

"Безумнице! Већ ноћас душа ће се твоја заискати од тебе! А шта си приправио, чије ће бити?" Драга браћо и сестре, ако не приправимо себе за Бога, онда смо приправили себе за пропаст, јер изван живота и светлости влада мрак. Освестимо се, духовно се саберимо и отворимо врата свога срца Светом Духу Христовом.

24.07.2016, број 41 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

пут посрнулог (демонског) живота карактерише злокобна лукавост, гордост, уображеност, ирационална љутња, грубост и духовно незнање. Божанске карактеристике нас воде ослобођењу а демонске нас заробљавају оковима чулних побуда (идолопоклонство) те сматрају да је чулно уживање коначна сврха и смисао.

Надовезани на своју материјалну зависност, њима доминира пожуда и љутња те желе безобзирно да гомулају богатство ради задовољења својих жеља. Људи демонских карактеристика не знају шта треба радити нити шта не треба. У њима се не налази чистота, нити добро владање, нити истина.

У науци, они тврде да је свемир настао сам по себи (случајно), без исконског покретача (Бога).

Недељно размишљање

Духовна константност – истрајност - даће плода пре или касније. У нашим људским животима људи су претежно склони упадању у апатију и разочарења у различитим подручјима. Исус нас позива на истрајност у духовном животу, он то упоређује с неком врстом "досађивања", "куцања на врата" и слично. Наша упорност на крају ће бити услишена. Било је светитеља који десетак и више година нису осетили Божију близину у срцу али су без обзира на то истрајали у молтви и то им је донело стоструки благослов: објаву славе Господње на неописив начин.

Бог нас често искушава у животима јер нема другог начина да испита нашу озбиљност и истрајност. Тажићемо и добићемо, тражимо и отвориће нам се врата.

Истрајати у сувоћи живота и тежини свакодневице у уздању у Бога представља једини пут духовног раста. Та животна сувоћа није трајни него пролазни период, након којег долази вечни благослов већ у овом животу а особито на небесима.

17.07.2016, број 40 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

пут светог живота конкретизује се у пракси као неустрашивост, чистоћа срца, спознаја, преданост Богу, постојаност, дарежљивост, самодисциплина, жртва, проучавање Светог писма, аскеза, правичност, добронамерност, истинољубивост, ненапрасност, одрицање, смиреност, самилост према свим створењима, одмицање од пожуде, благод, скромност, истрајност, стрпљење, чврстина, трезвеност, безазленост, неистицање: ове особине означавају људе прожете Духом Светим.

Недељно размишљање

Позната нам је Јеванђелска прича када је Марију и њену сестру Марту посетио Христос.

Марта је пример карактера каквог редовно сусрећемо у животу: то су људи који стално журе, стално "раде", стално решавају један проблем док се десет нових проблема рађа, они никада немају времена, њима су дани прекратки, кратки су и месеци и године. Њихов живот је катастрофа а труде се и туђе животе претворити у катастрофу, у томе успевају нарочито ако су надређени неким радницима у установама, институцијама итд. Они немају времена да се саберу, немају времена да размисле о смислу својих потеза и производа оног што раде – то су духовни мртваци. Све што раде, све ће нестати као песак, јер није резултат божанског благослова него демонске неразборитости.

Сабрати се пред собом, освестити свој живот и особе које нам Бог шаље да нас духовно подигну – то је оно што је Марија учинила у сусрету са Исусом. Марта је пак наставила по својем, мислећи и даље у илузији властите обмане да је она у праву.

10.07.2016, број 39 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

природни положај човека јесте да је он слуга. Питање је само кога ће служити у свом животу - да ли створење или Створитеља.

Одлучити се за служење створењу, давати том створењу крајњи циљ значи проузроковати несрећу свом животу, јер све што је везано уз створење везано је уз рођење, старост и смрт.

Одлучити се за служење Створитељу као објективном и крајњем Циљу значи проузроковати срећу свом животу и срећу животима око себе.

Све оно што је изван Бога обележено је елементима јадности, болести, патње,

хистерије, пропадања и нестајања – неостварености. Тражити у створењу своју срећу, значи унутрашњу празнину и неиспуњеност, недостатак "оног нечег" што може бити остварено једино у заједништву са Богом.

Тек у заједништву са Богом створење добија свој прави смисао и место. Божије ослобођење човека значи ослобођење човека од погрешног схватања себе и света, од погрешних идеја а тиме и погрешних дела. Нека се Свети Дух настани у нама, нека нашој души он буде сва вечност.

Недељно размишљање

Говорећи о нашим ближњима, не смемо заборавити да је наш ближњи првенствено онај који нам је најближи, а то је Бог. Он је ближе нама од нас самих, како каже св. Августин. Стога је наш однос према Богу заправо наш најоригиналнији однос према нашем ближњем. Бити за Бога отворен, значи бити отворен и за све остале ближње, за нашу браћу и сестре свих деноминација, вера па и невера. Прихватити човека таквог какав јесте, значи оставити му трајну могућност промене на боље.

Мистерија човека је крајње позната само Богу, стога све наше осуде других људи (осуда спада под највећи грех, што често заборављамо) највише шкоде нама самима јачајући нам обест, бахатост и таштину – деградирајући нашу природну духовну базу. Будимо отворени према Богу, искрено и без задржавања, онда ћемо по самом аутоматизму бити отворени према свим створењима и целој природи.

03.07.2016, број 38 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

када говоримо о Божијем позиву онда треба знати следеће: нема Божијег позива она особа која улази у институцију Цркве због тога што ће у њој бити нарочито цењена, што ће стећи повлашћени положај у друштву (особито у неким срединама), што ће решити своје финансијске проблеме ("сталан посао"), нарочито у најмногобројнијим верским заједницама.

Позив Божији има онај који дневно редовно мисли на Бога, којег стално "салећу" мисли о Свемогућем – тој највећој љубави и крајњем циљу живота, позива Божијега има онај кога вуче св. Литургија, вуче га претворба хлеба у тело и вина у крв Христову... А то је независно од положаја у друштву, од послу који радимо (св. Павле је био шатораш а Петар рибар...). Не смемо мешати позив Божији с нашим егом. Надувавање ега карактеристично је у многим институцијама, стога ни црква није од тога имуна. Али зато имамо јасне критеријуме, и поштен човек ће одмах знати има ли позива или нема.

Човек с позивом Божијим вршиће вољу Божију а човек с позивом надувавања самога

себе (тј. надувавања ега) вршиће своју самовољу.

Недељно размишљање

"Али не радујте се што вам се духови поковају, него радујте се што су вам имена записана на небесима." Имати записано име на небесима, односно, својим начином живота и својим односом према Господу гравитирати према заједништву с њим, најважнија је ствар. Краљевство Божије је у нама, ми му само требамо отворити врата да се оно манифестује у нашем свакодневном животу.

Дух Свети природно столује у сваком човеку као у храму. Погрешним начином живота Свети Дух напушта човека, односно, његов интензитет у човеку је слабији. Приближавањем Богу, присутност Духа у нама јача и то се манифестује на начин живљења раја већ на земљи. Све је то попраћено оним што називамо паранормалним способностима или моћима, које су имали и апостоли, јер човек утемељен у Богу природно чини божанска дела. Што више напредујемо према Богу то се у нама више ослобађају потенцијали моћи.

Данашња слаба распрострањеност божанских моћи у Цркви (моћи излечења, билોકације итд.) јасно нам показује нашу удаљеност од Бога. Удаљени смо од Бога - зато смо без моћи, зато смо слаби. Приближимо се Богу и бићемо јаки, јер – слике смо Божије.